

En tur i Tivoli:

*Det første der fangede min opmærksomhed
var de nyere forlystelsers himmelflugt.
Se selv - de får min barndoms elskede
Pariserhjul til at synge noget bette!*

*Dengang i 50`erne hvor jeg sad i gondolen med Mormor og Moster syntes
jeg det var skræmmende højt oppe!!*

*Forklaringen er måske at der ikke var – og stadig ikke er – nogen remme
eller seler, så man har bare at blive siddende roligt!*

OPTAKTEN:

Den egentlige årsag til at vi er taget til Staden er, at jeg – for i det hele taget at få slæbt Peter med – har været så snu at give ham billetter til forestillingen "Four Jacks" i fødselsdagsgave. Den fremføres i den smukke Glassal (51 år efter de oprindelige kunstnere stod på selvsamme scene).

Når "Manden der har alt" - sådan cirka – ikke kommer med gaveønsker, må han leve med at jeg improviserer. Sokker har han nok af, og slips går han ikke med.

Han havde glædet sig lige siden fødselsdagen – siger han – Det tror jeg såmænd gerne, alt andet ville også være tarveligt.

Disse 4 formidable kunstnere sang/spillede og fortalte så publikums grå hår og toupe `er lettede:

Jesper Lohmann

Stig Rossen

Jesper Asholt

Keld Heick

Vi skrålede med på sangene, for i det selskab er det ikke flovt at afsløre at teksterne sidder fast i den smule klæbehjerne vi har tilbage. Tivoli`s Big Band spillede så taget var ved at lette, og sangene blev introduceret med charme, humor og anekdoter om de oprindelige gutter, så også lattermusklerne kom på overarbejde.

Radioens P4 : Gå hjem og læg dig! - vi ved hvad der fænger og holder et halvt århundrede - og sikkert lidt til.

MEN – INDEN VI KOM SÅ LANGT:

Vel ankomne til Tivoli startede vi i Gyden med en fadøl og skulle derefter gå en runde i Haven – Vi var i god tid. - Hvad hører jeg så i baggrunden???

MESSINGSUPPE!!!

Mon det er Tivoligarden, eller sågar Dronningens livgarde?

Næh, det var såmænd Køge Skoleorkester i flotte røde uniformer, skråhuer og hele molevitten.

Peter rystede opgivende på hovedet og forsøgte at trække af med mig – Hvad tænker manden dog på? Han må da vide bedre!

Jeg lejrede mig på bænken, og han stod bagved og lignede en statue.
Han blødede lidt op da de spillede ”My Way” – melodien der er for ham er hvad ”Ramona” var for hans far.
Læg mærke til den lille pige der sidder på bænken til højre for orkestret.

– Hun forsøgte forgæves at forhindre kvasten i at dingle ned foran øjnene. Jeg spekulerede på, hvorfor hun sad der helt alene, og fik svaret da de skulle marchere ud: Hun skulle slå på tromme – placeret lige i hælene på Tambourmajoren!

Herlig oplevelse som sidegevinst.

Inden jeg går videre, så læs lige her hvordan det plejer at foregå derhjemme når vi skal i byen:

Fri fra arbejde, sove længe, morgenkaffe i køkkenet – i badekåbe.

Musik på grammofonen, en øl mens der aftales slagets gang. En øl mere – vi har jo masser af tid. ---- **INDTIL, PLUDSELIG:**

Peter: ” Du, hvornår skal vi tage bussen? Har du fundet bustiderne frem?”

Skål – Hvem går i bad først??? Mig: ”*Det gør du – (så kan jeg nå at finde ud af hvad jeg skal tage på som jeg kan passe- tænker jeg desperat) .*

Skramlen med bøjler fra begge klædeskabe!!! Stønnen og pusten.

Peter: ”Kan du ikke lige sætte Cliff på grammofonen? -

Mig: ”Gud, er du allerede færdig” (Min hule stemme fra klædeskabets dyb og en masse klude af forskellige typer på sengen).

Peter: ”Hvilken jakke skal jeg tage på”? - (Nu er han også inde i skabets dunkle kroge) - Hvor koldt er det? – Vend lige pladen - Mon det begynder at regne? Hvor er min skjorte? Kan jeg lige nå en til?”

Hovsa, nu må vi (= du) hellere ringe efter en vogn! For resten, kan man have sorte sko på til blå bukser?”

Mig: ”Bare rolig skat, inden vi er fremme er det for mørkt til at nogen kan se forskel”

Peter: ”Nu behøver du jo ikke være spydig! Skal du have frakke på?”

Mig: ”Neeeeej, jeg tager IKKE kakkelovnsrøret på!” – Barnlig trampen i gulvet.

Den sorte sag med øgenavnet er en frakke, som en entusiastisk handlende i ledtog med Peter fik prakket mig på for år tilbage – ”Th, hvor den klæder dig” udbrød hun og Peter i kor. Jeg blev svag i et kort øjeblik, og betalte spidsen af en jetjager for mit til dato mest forhadte klædningsstykke, som får mig til at se 2 meter høj – og damet ud. Jeg er kun Hattedame, og de klæder mig til gengæld.

Rædslen hænger i skabet som et symbol på, at Peter aldrig mere kommer med i forretningen når jeg skal købe overtøj. Nå, tilbage til sagen:

Vi er nu nået til det mest kritiske punkt : at komme ud af døren:

Fælles udbrud i vilkårlig rækkefølge:

Pust – støn – bare vi nu når det. Har du tisset af? – Ja, så er vognen der – husk at låse rigtigt. Er vinduerne lukket? Er der nu tændt en lampe til vi kommer hjem i aften?

Vink lige til chaufføren så han ved vi kommer – Tjekrunde for lamper og vinduer - igen. Åh, nu glemte vi at få en sammenlagt inden det var for sent.

Og så i Taxaen – Peter: ”Har du billetterne”?

Er der nogen der kan nikke genkendende til situationen?

Denne gang blev vi enige om at tage bussen – og det lykkedes!!

For nu at være på den sikre side tog vi bussen kl. 15.09 – vi skulle jo nødig sidde fast i myldretidstrafikken ifølge Peter.

MIDDAGEN

Jeg havde bestilt bord i/ved Det Kinesiske Tårn – nede ved søen på overdækket terrasse - kl. 17.30 nul dut.

Vi måtte skynde os derhen efter at køgeorkestret var marcheret ud til taktfaste klapsalver.

Jeg havde hjemmefra bestemt mig for at nyde deres kinesiske buffet, men da jeg syntes der var for langt at rende, valgte jeg i stedet 8 kæmpe indbakte rejer med ris og sur/sød sovs.
Mums!

Peter bestilte – Wienerschnitzel.

Det kan varmt anbefales at bestille bord her. Et lille fif: Det tæppe den flinke tjener kommer og lægger på stolen skal bruges til at vikle om benene. Jeg er jo bondefødt og kvajet opdraget, så jeg plantede måsen på det i stedet og undrede mig over hvorfor jeg skulle sidde i stolen væk fra søen.

Heldigvis har tjenerne næsten altid pokerfjæs, også denne, så han lod som ingenting, men hvad har han ikke tænkt?

Jeg fik diskret rettet op på det smukke sceneri og

fadæsen, og så sad vi ellers og nød den lækre mad.

Som planlagt troppede vi mætte og veltilpasse op ved Glassalen og fik der en herlig oplevelse, som tidligere beskrevet. Peter havde ikke glædet sig forgæves, og jeg er som altid let at begejstre fra scenen.

I pausen fik jeg øje på en plakat der annoncerer om en forestilling der sættes op i april-maj 2010: "Et solstrejf i en vandpyt". Om Grethe Ingmann.

Skumle tanker overmandede mig –

Peter elsker hendes dejlige stemme, og selvom hun ikke selv er der, kan det også kun komme til at handle om god musik –

SÅ JEG HAR KØBT BILLETTER på 1. række!

Dem kan Peter så få i julegave.

Jeg glæder mig allerede!

